

տուչութեան¹. այնր ազագաւ թերեւս Անյաղթ
կոչեցաւ 'ի հնումն • և զարձեալ 'ի հայրենիս՝
բնակէ յանապատս ըստ ասելոյ Ներսիսի շնոր-
հալոյ²։ Եւ վասն անյայտ ինչ մեզ չքնաղ
կրօնիցն պատուեցաւ յիշատակ նորա և շիրիմ։

Եւ զի՞ մի մի թուիցեմ զայլ ևս փոքր 'ի
շատէ ծանօթս վարուք, և կամ զանծանօթսն
զԸնծակ, Արջեան կամ Արզեան³, Ղազրիկ,
Եզրտ անգեղացի, Թէոփորոս քերթող և զայլս,
որք 'ի զադտնութեան անդ առաւել հրապա-
րելիք են մտաց և ուշոյ։

Եւ 'ի մի բան, ամենեքեան անգուգականք

են, հրաշակերտք ձեռին բարձրելոյ։ Վասն
այսորիկ իսկ ամբարձ եկեղեցի պցանկայի նշխարս
նոցա 'ի սեղանս իւր՝ յերկրպագութիւն հաւա-
տացելոց. նշխարք, որ իբրեւ զծաղկունս հաւա-
քեցան 'ի բերանոյ սայրասուր երկաթի, կամ
'ի շղթայից զնզանաց, և կամ 'ի ձեռանէ
անգութ և կտաիչ բախտին։

Թող և սիրտք մեր լիցին մի մի սեղանք՝
շուրջ պատեալք 'ի բոլոր անուշակ և շնորհա-
պարտ ըղձից՝ իբրեւ ծխովք խնկոց, յորս հան-
զիցէ յաւէժաբար անմահ և պաշտելի նոցին
յիշատակ։

Հ. Վ. Սումեռնեան

ԱՌ ԿՈՅՐ ԵՐԱԺԻՇՏՆ

ՎԱՍԻԼ ՄԱՄԻԿՈՆԵԱՆ

(Գրեալ ի տուն, իմ բարեկամ Պ. Մելիքիաշայեանցի)



Հոգիդ վըսեմ, աւքերդ կոյր,

Կեանքդ ի՛ մութ սեւաթոյր։

Երգեր ունիմ սրտիդ բոյր,

Այլ արուեստդ է երկնից քոյր։

Լաւ է, աշխարհս չի տեսնեւ,

Դա ցաւոց է ասպարէզ։

Հոգւովդ երկնիք թէ ելլես,

Պէտք է զայմ մեզ ուղարկես։

Բազումք չունիմ այն լեզու,

Այնքան ամոյշ խօսելու,

Որքան ծայր քոյ մատմերու,

Մեր սրտերում ազդելու։

Օ՛ն դու մեզ հետ մնացիր միշտ,

Ո՛վ երկնայինդ երաժիշտ,

Որոյ նաշակմ տաս մեզ միշտ,

Խոյս տամ քեմէ ցաւմ ու վիշտ։

31 Դեկտեմբեր 1879

Պ. Հ. ԱՂԱՄԵԱՆ



1. Թող զյուով սերեք ընդ վայրախօսութիւն զԴաւթայ և զՄովսէսէ։

2. Ի պատճառի Բարձրացուցեացն։

3. Յերկուց օրինակաց օրհնութիւնարք ցուցակին՝ 'ի միումն դնի մին յանուանցդ և 'ի միւսումն
երկրորդն 'ի նմին տեղով։ յորմէ չմարթէ զհտեւ՝ երկու անձինք իցեն եթէ մի՛ այլ և այլ կոչմամբք։